

på, at det gerne ser, at det overvejes, at denne lovgivning i videst muligt omfang tillægger kommunalbestyrelsernes opfattelse af, om bevilling bør gives eller ikke, en ganske særlig vægt.

Et mindretal i udvalget (Fremskridtspartiets medlemmer) er enige i, at alkoholproblemerne stærkt trænger sig på til en folketingsløsning, men at arbejdet endnu ikke er så langt fremme, at det er forsvarligt at gennemføre detaljerede ændringsbestemmelser. Mindretallet lægger derfor stor vægt på, at folketinget og regeringen straks efter det nye folketingsårs begyndelse med energi tager fat på alkoholspørgsmålets behandling. De restriktioner, som flertallet udtrykker sig positivt over for vedrørende specielle uddannelseskrav til bevillingshaveren, kan Fremskridtspartiet ikke tilslutte sig.

Landsbevillingsnævnets bemærkninger.

I. Statistik m. v.

Indledningsvis bemærkes, at en reform af den gældende restaurationslovgivning i hvert fald kun bør gennemføres, såfremt en grundig undersøgelse måtte vise, at udviklingen i de forløbne 5–6 år godtgør, at der er et afgørende behov herfor. På forhånd må landsbevillingsnævnet stille sig skeptisk over for det hensigtsmæssige i at foretage en generel og gennemgribende lovændring, der efter et forholdsvis kort åremål forkaster grundlaget for det ved loven af 1970 gennemførte system, der på afgørende punkter ændrede stillingen før loven af 1970. På den anden side må det efter nævnets opfattelse erkendes, at der kan være grundlag for på visse punkter at præcisere og uddybe lovens intentioner på det samfundsmæssige og ædruelighedsmæssige område, sådan som disse er indeholdt i lovens forarbejder.

De tidligere beværterlove foreskrev, at der for hver købstadkommune skulle være en af ministeriet stadfæstet beværtervedtægt, der på grundlag af befolkningstallet fastsatte det maksimale antal spiritusbevillinger i kommunen. I henhold til den sidste beværterlov, der gjaldt indtil 31. marts 1970, måtte der i de helt små byer højst være én bevilling pr. 400 indbyggere. Befolkningsgrundlaget gradueredes derefter opad for at ende med, at der i byer med 40.000 indby-

gere og derover måtte være én bevilling for hver 600 indbyggere. Tilsvarende regler var ikke fastsat for landkommunerne.

Det faktiske bevillingstal nåede dog sjældent op til det lovmæssigt maksimale, bortset fra turistområder. Blandt andet som følge heraf frafaldt man ved den lovrevision, der resulterede i den nugældende lov af 1970, hvor i øvrigt forskelsbehandlingen af land og by ophørte, en lovmæssig begrænsning af bevillingsantallet på grundlag af befolkningstallet.

Siden den nye lovs ikrafttræden den 1. april 1970 er der foregået en ikke ubetydelig forøgelse af antallet af restaurationsvirksomheder med adgang til servering af stærke drikke. De følgende tal vil belyse den udvikling, der er sket på området siden 1930-erne:

Hele landet		
Antal forretninger	År	Indbyggere pr. forretning
4.162	1935	890
4.266	1938	866
4.322	1941	890
4.284	1945	915
4.304	1952	1.011
4.186	1957	1.070
4.458	1959	1.020
4.222	1967	1.139
4.560	1969	1.067
5.065	1971	977
5.617	1972	891
6.046	1973	832
6.605	1974	762

I de tabeller i Danmarks Statistiske Årbog, hvorfra ovennævnte tal er hentet, er antallet af restaurationsvirksomheder opdelt geografisk på 11 forskellige områder. Denne opdeling er ikke medtaget i ovenstående opstilling, men til belysning af forholdene i årene 1970–1974 skal meddeles følgende oplysninger om antallet af restauranter fordelt på hovedstadsområdet, øerne og Jylland.

	Hovedstaden m. v.	Øerne	Jylland	I alt
1970 ...	1.148	1.436	2.194	4.778
1974 ...	1.667	1.905	3.034	6.606
Stigning .	519	469	840	1.828